

[Lynnerup-Nielsen.]

arbejdsløshedsprocenten i faget har været helt oppe på 40, vil det være rimeligt, at kassen holdes skadesløs ved et ekstra tilskud af en sådan størrelse, at den trusel, der hviler over forbundets medlemmer i form af store ekstrakontingenter, undgås. Det er kun rimeligt og en simpel retfærdighedshandling overfor forbundet og forbundets medlemmer, som er økonomisk trykket nok i forvejen. Der er ingen arbejdsløse, der har været i stand til at leve menneskeligt og anstændigt, at føre en nogenlunde menneskelig tilværelse, for understøttelsen efter de gældende satser. Alle har måttet stifte gæld hos købmand og slagter, terminen for kontingentbetaling har måttet udsættes, såfremt der skulle være mulighed for at klare dagen og vejen, og hvis arbejde endelig opnås efter en 3—4 måneders arbejdsledighed, ja, så er det jo i tusinder af tilfælde sådan, at når den arbejdsløse får sin løn udbetalt for den første uges arbejde, stiller pantefogden som regel sine krav, henholdsvis om en sjettedel og en trediedel af lønningsposens indhold, alt efter om vedkommende arbejder er forsørger eller ej. Med de love, der her har ligget til behandling, er perspektiverne ikke altfor gode. Vi har i eftermiddag behandlet et lovforslag, hvorefter sygekassekontingentet skal forhøjes årlig med ca. 18 kr.; samtidig er der tale om, at brødpriiser og mælkepriser skal forhøjes, og når der nu skal ydes arbejdsmændene et statslån på næste års tilskud, ja, så skal det jo engang tilbagebetales, hvis ikke der bliver gennemført en beslutning om, at staten træder til. Hvis man stadigvæk bliver ved i den retning, tror jeg simpelthen, at arbejdsmændenes bæreevne når bristepunktet. Jeg synes også, at de mange udtalelser, der er kommet fra arbejdsmændenes afdelinger landet over, taler deres tydelige sprog i så henseende.

I vort forslag til beslutning opfordrer vi samtidig regeringen til, at der igangsættes offentlige arbejder. Vi gør det ud fra den betragtning, at det må dog være helt ved siden af al sund fornuft, at arbejdsløshedskassernes økonomi udhules og tusinder af arbejdsmænd skal gå ledige og se deres familier vantrives, medens vejfondens midler forøges fra år til år, med nu op omkring 100 mill. kr., så at denne fond nu råder over 400 mill. kr. Sådanne millionbeløb må nu stilles til rådighed. Ude omkring i

kommunerne vil der derved blive mulighed for at skaffe beskæftigelse til adskillige tusinder af arbejdsmænd ved vej- og brobygning. Pengene er antagelig opkrævet med dette formål, og det er mit partis opfattelse, at nu måtte tidspunktet vel kunne være inde til, at pengene anvendtes til sådanne nyttige formål, til at udbedre vore veje til gavn for trafikken og samfundet som helhed. Det vil også være naturligt på den måde at lette trykket for arbejdsmændenes kasse. Det er først og fremmest ønske om arbejde, der er på arbejdsmændenes læber i dag. Det er tanker om retten til at få arbejde og dermed retten til livet, der besjæler de arbejdsløse, og det må være naturligt, at alle arbejdsmuligheder udnyttes. De mange demonstrationer og henvendelser fra arbejdsløse til stat og kommune, der har fundet sted i en række byer, vidner også om, at det er arbejde og beskæftigelse, de arbejdsløse kræver. Mon ikke det i mange tilfælde går således, at selvom arbejdsløsheden er nok så stor i den enkelte kommune, viger kommunen tilbage for at sætte arbejder af større omfang i gang, al den stund det er arbejdsløshedskassen og dermed medlemmerne selv, der må bære den væsentligste byrde af arbejdsløshedens følger. Det må derfor være naturligt, at disse kasser, og i første række arbejdsmændenes kasse, får dækning gennem de tilskud, som jeg på mit partis vegne har foreslået, og at de bliver af en sådan størrelse, at de byrder, der har hvilet på denne kasse og dens medlemmer, fuldt og helt afhjælpes, og at enhver kontingentforhøjelse kan undgås. Der kan heller ikke være nogen rimelighed i, at de millioner, som denne kasse har måttet modtage som forskud på næste års tilskud for at klare udbetalingerne, skal pålignes medlemmerne og tilbagebetales, efter at mere end 100 000 af forbundets medlemmer har været ledige. Den sanering af arbejdsmændenes økonomi, der må finde sted, og som vil være det naturligste, ikke alene for arbejdsmændene, men for samfundet som helhed, må bestå i, at der sættes arbejde i gang. Sættes der arbejde i gang i tilstrækkeligt omfang, vil kassens økonomi også være i orden. Det er jo ikke, fordi arbejdsmændene betaler et ringere kontingent end andre, tværtimod, men skal kassens økonomi kunne holde, nytter det ikke stort, at der i kommuner, hvor der går et par tusind arbejdsløse, bliver skaffet arbejde til 50